Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 8. Warszawa, dnia 20 maja 1933 r. **Rok XVI.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.
Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 13 maja Nr. 35 Rok 1933

Poz. 294. Ustawa z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego [1]).

Poz. 295. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 21 marca 1933 r. o minimalnym wymiarze obowiązków pomocniczych sił naukowych.

Poz. 296. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 kwietnia 1933 r. w sprawie wykonania art. 129 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń.

Na podstawie art 129 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 64) zarządzam co następuje:

§ 1. Postanowienia ust. 1 i 3 art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U R. P. Nr. 9, poz. 64) nie mają zastosowania do spółek akcyjnych ubezpieczeniowych, uprawiających wyłącznie:

a) ubezpieczenia od choroby,

b) inne działy ubezpieczeń, które w dniu 1 lutego 1928 r. nie były w Polsce prowadzone przez żaden zakład ubezpieczeń, pod warunkiem, że spółki te ograniczą swą działalność do ubezpieczenia mienia państwowego i samorządowego oraz instytucyj państwowych i samorządowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 297. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 kwietnia 1933 r. o zabronieniu polowania na sarny-kozły w województwach poznańskiem i pomorskiem.

Poz. 298. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 maja 1933 r. o przekazaniu rejestrów karnych z prokuratur sądów okręgowych w Stanisławowie i Sanoku do Ministerstwa Sprawiedliwości.

---

z 15 maja Nr. 36 Rok 1933

Poz. 299. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym.

Art. 1. Ustawa z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 46, poz. 458), zmieniona rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz, U. R. P. Nr. 82, poz. 645,) ulega następującym zmianom:

1) w art. 3 w ust. 1 punkt 1 otrzymuje brzmienie:

„obowiązek zgłoszenia się do rejestru poborowych i obowiązek stawiennictwa do poboru";

2) w art. 9 ustępy 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie następujące:

„Od czynnej służby w rezerwie i pospolitem ruszeniu wykluczone są z mocy samego prawa osoby, skazane prawomocnym wyrokiem sądowym na karę więzienia na czas powyżej 3 lat, oraz osoby, co do których sąd prawomocnie zarządził umieszczenie w zakładzie dla niepoprawnych.

Wykluczenie trwa przez okres lat 10, licząc od dnia odcierpienia, przedawnienia lub darowania kary. W razie warunkowego zwolnienia, okres powyższy liczy się od dnia zwolnienia, o ile nie nastąpiło jego odwołanie.

Jeżeli skazany umieszczony został w zakładzie dla niepoprawnych, okres wykluczenia nie kończy się przed zwolnieniem z zakładu.

W innych przypadkach sądowego skazania na karę pozbawienia wolności na czas powyżej 3 miesięcy za przestępstwo, popełnione z niskich pobudek, za zbrodnię stanu, za przestępstwo przeciw interesom zewnętrznym Państwa i stosunkom międzynarodowym, albo za jedno z przestępstw, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o karach za szpiegostwo i niektóre inne przestępstwa przeciw Państwu (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 160) w brzmieniu art. 5 § 2 p. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573), oraz w przypadkach, gdy sąd prawomocnie zarządził umieszczenie sprawcy w domu pracy przymusowej, może władza wojskowa orzec wykluczenie od czynnej służby wojskowej oraz od służby w rezerwie i pospolitem ruszeniu na czas nie dłuższy od lat 10, licząc od dnia, określonego w ustępie poprzednim. Jeżeli skazany umieszczony został w domu pracy przymusowej, okres wykluczenia nie kończy się przed zwolnieniem go z tego domu";

3) w art. 17 w ust. 1 punkt 4 otrzymuje brzmienie: „lekarz powiatowy";

4) w artykule 17 ustępy 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„Jeżeli lekarz powiatowy lub lekarz wojskowy nie mogą wziąć udziału w komisji poborowej, władze administracji ogólnej powołują w miejsce lekarza powiatowego, lekarza samorządowego lub lekarza, pozostającego w państwowej służbie cywilnej w innym dziale administracji państwowej, a w razie ich braku — lekarza cywilnego wolnopraktykującego, władze zaś wojskowe w miejsce lekarza wojskowego — lekarza wolnopraktykującego, będącego oficerem w stanie spoczynku, w rezerwie lub w pospolitem ruszeniu.

Lekarze cywilni wolnopraktykujący, zastępujący lekarza powiatowego lub lekarza wojskowego, otrzymują dzienne wynagrodzenie i zwrot kosztów podróży; wysokość wynagrodzenia dziennego i diet ustala Minister Opieki

---

[1]) Przedruk nastąpi w numerze specjalnym.

Społecznej w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Skarbu";

5) w artykule 19 ustępy 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Władza administracji ogólnej zaopatruje komisję poborową w środki sanitarne i przyrządy lekarskie, niezbędne dla przeglądu lekarskiego, oraz w przybory techniczne, pisarskie i druki, niezbędne dla urzędowania. Normy zaopatrzenia w środki sanitarne i przyrządy lekarskie ustala Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Koszty zaopatrzenia, wymienionego w ustępie poprzednim, mają być pokryte z budżetu Ministerstwa Opieki Społecznej";

6) w art. 20 w p. b) wyraz „poboru" zastępuje się wyrazem „przeglądu"; w p. c) tegoż artykułu wyraz „reklamowanego" zastępuje się wyrazami: „ubiegającego się o odroczenie terminu odbycia czynnej służby wojskowej";

7) w art. 21 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„W skład komisji rozpoznawczej wchodzą:

1) wyższy urzędnik administracyjny, wyznaczony przez wojewodę, jako przewodniczący;
2) oficer sztabowy, wyznaczony przez dowódcę okręgu korpusu;
3) lekarz wojskowy w stopniu oficera sztabowego;
4) naczelnik wydziału zdrowia publicznego urzędu wojewódzkiego;
5) przedstawiciel rady wojewódzkiej lub wyznaczony przez wojewodę przedstawiciel samorządu, tam gdzie niema rady wojewódzkiej".

8) w art. 21 w ust. 4 oraz w art. 22 w ust. 2 wyraz „uchwały" zastępuje się wyrazem „orzeczenia";

9) w art. 23 w ust. 1 wyrazy: „15 września" zastępuje się wyrazami: „1 lipca";

10) art. 24 otrzymuje następujące brzmienie:

„Osoby, podlegające powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, obowiązane są w ciągu miesiąca września tego roku kalendarzowego, w którym ukończyły lub ukończą 18 lat życia, zgłosić się osobiście w urzędzie gminnym miejsca zamieszkania w dniu, przez ten urząd wyznaczonym, wraz z dokumentem, stwierdzającym tożsamość osoby, celem wciągnięcia do rejestru poborowego danego rocznika.

W razie niemożności osobistego zgłoszenia się, można zgłosić się pisemnie. Sposób pisemnego zgłoszenia się określi rozporządzenie wykonawcze.

Osoby, które nie mają miejsca zamieszkania lub których miejsce zamieszkania nie jest znane, obowiązane są zgłosić się w urzędzie gminnym, właściwym dla miejsca ich pobytu. Osoby te obowiązane są ponadto w razie zmiany miejsca pobytu zgłosić się niezwłocznie w urzędzie gminnym nowego miejsca pobytu lub zamieszkania, który to urząd wciągnie je do swego rejestru, a o wciągnięciu zawiadomi urząd gminny miejsca poprzedniego pobytu.

Obywatele polscy, którzy we wrześniu tego roku kalendarzowego, w którym ukończyli lub ukończą 18 lat życia, przebywają poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązani są zgłosić się w ciągu tegoż miesiąca z dokumentem, stwierdzającym tożsamość osoby we właściwym urzędzie konsularnym, który wciąga je do rejestru i wydaje im odpowiednie zaświadczenie.

Sposób sporządzania rejestru poborowych zagranicą przez urzędy konsularne normuje instrukcja Ministra Spraw Zagranicznych, wydana w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych.

W razie zmiany miejsca zamieszkania urząd gminny (konsularny) obowiązany jest zawiadomić tę gminę (urząd konsularny), do której odnośna osoba przeniosła się";

11) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Na podstawie wyciągu metrykalnego (art. 23 i zgłoszeń (art. 24), jako też na podstawie dających się zużytkować wykazów oraz wszystkich sprawdzonych danych wciągają urzędy gminne nazwiska poborowych do rejestru poborowych danego rocznika.

Przy nazwiskach poborowych, którzy nie spełnili obowiązku zgłoszenia się w przepisanym terminie, należy zamieścić uwagę, wyjaśniającą powód niezgłoszenia się lub stwierdzenia, że powód ten nie jest znany";

12) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Osoby, podlegające powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, obowiązane są w ciągu miesiąca października i listopada tego roku kalendarzowego, w którym ukończyły lub ukończą 20 lat życia, zgłosić się osobiście ponownie we właściwym (art. 24) urzędzie gminnym w dniu, przez ten urząd wyznaczonym, z dokumentem stwierdzającym tożsamość osoby, celem podania ostatniego miejsca zamieszkania (pobytu) i sprawdzenia danych, zawartych w rejestrze poborowych.

Postanowienia art. 24 ust. 2, 3 i 6 i art. 25 ust. 2 mają odpowiednie zastosowanie.

Osoby, stale zamieszkałe w określonym w ustępie 1 czasie poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, są wolne od obowiązku ponownego zgłaszania się do rejestru w urzędach konsularnych.

Na osoby, które w terminie, określonym w ust. 1 niniejszego artykułu, z jakichkolwiek powodów nie uczyniły zadość obowiązkowi zgłoszenia się do rejestru poborowych i nie zostały z tego powodu wpisane do list poborowych rozciąga się ten obowiązek do końca tego roku kalendarzowego, w którym kończą 50 lat życia";

13) art 27 otrzymuje brzmienie:

„Sprawdzanie rejestru poborowych rocznika, wymienionego w art. 26, ma być ukończone do dnia 1 stycznia.

Od tego terminu ma być powyższy rejestr poborowych wyłożony w urzędzie gminnym przez przeciąg dwuch tygodni do przejrzenia. O wyłożeniu rejestru do przejrzenia należy mieszkańców powiadomić sposobem, w danej miejscowości przyjętym. Każdemu, mylnie pominiętemu w rejestrze, jako też każdemu, mylnie do rejestru wciągniętemu, przysługuje prawo żądania uzupełnienia lub sprostowania mylnego wpisu";

14) po art. 27 dodaje się nowy artykuł, oznaczony w kolejności jako art. 27-a, w następującem brzmieniu:

„Na terenie województw poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego wykonywanie czynności, przewidzianych w art. 24—27, może być zarządzeniem wojewody przekazane wójtom albo naczelnikom urzędów okręgowych";

15) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Sposób założenia i prowadzenia ewidencji wojskowej ustali instrukcja Ministra Spraw Wojskowych";

16) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Po sporządzeniu listy poborowej wszelkie zmiany w tej liście mogą być uskutecznione tylko przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej, zaś w okresie poboru (głównego i dodatkowego) przez przewodniczącego komisji poborowej w porozumieniu z wojskowym członkiem tejże komisji";

17) w art. 31 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Urzędy i organa, wymienione w art: 23, są obowiązane niezwłocznie przesyłać do właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej wyciągi z metryk śmierci osób płci męskiej, zmarłych w wieku od 19 do 50 lat, oraz tych osób, zmarłych w wieku ponad 50 lat, które były oficerami w stanie spoczynku, oficerami pospolitego ruszenia lub podoficerami w stanie spoczynku, celem wykreślenia nazwisk tych osób z rejestru i list poborowych oraz z ewidencji wojskowej";

18) w art. 31 w ust. 3 wyrazy: „głównych ksiąg ewidencyjnych" zastępuje się wyrazami: „ewidencji wojskowej";

19) w art. 32 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Koszty, związane z prowadzeniem przewidzianych w art. 24—27-a rejestrów poborowych, oraz koszty sporządzenia list poborowych i potrzebnych skorowidzów w tych przypadkach, w których listy te sporządzać ma urząd gminny (magistrat) w myśl art. 28, ponoszą gminy";

20) w art. 32 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„Koszty, związane z dokonywaniem zagranicą czynności, wymienionych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, będą pokryte z budżetu Ministerstwa Spraw Zagranicznych";

21) w art. 34 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Obowiązek stawienia się do poboru należy spełnić przed komisją poborową właściwą dla tej gminy, w której rejestrach poborowy został wykazany zgodnie z postanowieniami art. 24—26";

22) w art. 34 skreśla się ustęp 2;

23) w art. 35 dodaje się ustęp 3 w brzmieniu następującem:

„Na osoby, które poza przypadkami, przewidzianemi w art. 42, uchyliły się podstępnie od czynnej służby wojskowej, rozciąga się obowiązek odbycia tej służby do końca tego roku, w którym kończą 38 lat życia";

24) w art. 36 w ust. 2 i 3 dodaje się przed wyrazem „corocznie" wyraz: „w kraju; w ust. 5 tegoż artykułu dodaje się przed wyrazem „zasadniczo" wyraz „w kraju"; na końcu tegoż artykułu dodaje się nowy ustęp w brzmieniu następującem:

„Pobór zagranicą zarządza Minister Spraw Wojskowych w razie potrzeby. Sposób przeprowadzenia poboru zagranicą normuje instrukcja Ministra Spraw Zagranicznych, wydana w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych";

25) w art. 37 dodaje się ustęp 2 w brzmieniu następującem:

„Sposoby badania oraz tryb postępowania lekarzy komisji poborowej ustalą przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych";

26) w art. 38 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Komisja poborowa wydaje orzeczenie, że poborowy jest albo zdolny do czynnej służby wojskowej—kategorja A, albo czasowo niezdolny do służby wojskowej — kategorja B, albo zdolny do służby w pospolitem ruszeniu z bronią—kategorja C, albo zdolny do służby w pospolitem ruszeniu bez broni — kategorja D, albo zupełnie niezdolny do służby wojskowej — kategorja E";

27) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Poborowy, uznany za zdolnego do czynnej służby wojskowej, może być przed wcieleniem do szeregów ponownie poddany badaniu na komisji poborowej, jeżeli po poborze wskutek choroby lub kalectwa stał się przypuszczalnie niezdolnym do czynnej służby wojskowej. O poddaniu ponownemu badaniu decyduje powiatowa władza administracji ogólnej";

28) po art. 39 dodaje się nowy artykuł, oznaczony w kolejności jako art. 39-a, w brzmieniu następującem:

„W razie stwierdzenia w drodze administracyjnej, że orzeczenie o zdolności poborowego do służby wojskowej zostało wydane przez niewłaściwą komisję poborową lub wadliwie, wojewódzka władza administracji ogólnej może w drodze nadzoru w porozumieniu z dowództwem okręgu korpusu uchylić to orzeczenie.

W razie niedojścia do porozumienia wyżej wymienionych władz rozstrzyga Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

W razie uchylenia orzeczenia powiatowa władza administracji ogólnej wezwie poborowego do ponownego przeglądu na komisji poborowej, wyjąwszy przypadki, w których poborowy wyszedł już z wieku poborowego, oraz przypadki, w których z pośród kilku zakwestjonowanych orzeczeń jedno okaże się niewadliwem i wydanem przez komisję poborową właściwą";

29) w art. 43 skreśla się ustępy 4 i 5;

30) art. 52 otrzymuje następujące brzmienie:

„Osoby, które z własnej winy nie uzyskały w czasie odbywania skróconej czynnej służby warunków mianowania podporucznikiem rezerwy, odbywają czynną służbę wojskową przez okres czasu, oznaczony w art. 4";

31) art. 54 otrzymuje następujące brzmienie:

„Skróconej czynnej służby wojskowej nie mogą odbywać osoby, wykluczone od służby na podstawie art. 9, ponadto uczniowie szkół, kształcących na oficerów zawodowych, wydaleni z tych szkół, oraz osoby, prawomocnie skazane na utratę praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych, albo prawomocnie skazane za przestępstwo przeciwko mieniu, nierząd lub przestępstwo w chęci zysku";

32) w art. 55 dodaje się, jako drugi, ustęp w następującem brzmieniu:

„Duchowni wyznania katolickiego, którzy otrzymali święcenia, zakonnicy tego wyznania, którzy złożyli śluby, uczniowie seminarjów katolickich i nowicjusze zakonów i zgromadzeń katolickich mogą korzystać z ulgi, wymienionej w ust. 1, również po poborze";

33) w art. 56 dodaje się, jako drugi, ustęp w następującem brzmieniu:

„Przełożeni duchowni osób, wyżej wymienionych, mają obowiązek niezwłocznie zawiadomić o fakcie wystąpienia powiatową władzę administracji ogólnej";

34) w art. 60 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Odroczenia z art. 57 p. 1 i 2 mogą być udzielane najdalej do 1 października tego roku kalendarzowego, w którym korzystający z odroczenia kończy 23 lata życia.

Jeżeli korzystający z odroczenia posiada w chwili udzielenia mu odroczenia warunki do skróconej czynnej służby wojskowej, należy mu udzielić odroczenia najdalej do 1 lipca tego roku kalendarzowego, w którym kończy on 23 lat życia";

35) w końcu art. 61 skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy: „oraz z innymi właściwymi ministrami";

36) w art. 64 w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu następującem: „Warunek ten nie dotyczy duchownych, wymienionych w art. 55 ust. 2";

37) w art. 65 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„O przyznaniu lub odmowie prawa do odroczeń lub ulg orzeka powiatowa władza administracji ogólnej, a o przyznaniu lub odmowie ulgi, określonej w art. 55, orzeka w czasie poboru głównego (art. 36 ust. 3) właściwa komisja poborowa, a po poborze głównym właściwa powiatowa władza administracji ogólnej";

38) w art. 65 ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„Dla osób, przebywających zagranicą, odroczeń, określonych w art. 61, oraz ulg, wyszczególnionych w art. 55, udzielają właściwe urzędy konsularne na zasadach określonych w rozporządzeniu wykonawczem";

39) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Z powodu powołania do czynnej służby wojskowej (art. 4 p. 1, art. 49, 60, 69 i 78), jako też w czasie między chwilą powołania a chwilą odbycia tej służby umowa o pracę nie może być przez pracodawcę wypowiedziana ani rozwiązana, o ile stosunek służbowy w chwili powołania trwał nieprzerwanie co najmniej sześć miesięcy.

Z powodu powołania do ćwiczeń (art. 77) i do służby wojskowej w razie mobilizacji lub ze względu na bezpieczeństwo Państwa (ust. 1 i 2 art. 81 i ust. 1 i 2 art. 84), jako też w czasie pomiędzy chwilą powołania a chwilą odbycia tych ćwiczeń, względnie służby, umowa o pracę nie może być przez pracodawcę wypowiedziana ani rozwiązana.

Umowy, sprzeczne z powyższemi postanowieniami, oraz umowy, przewidujące wyraźnie lub pośrednio rozwiązanie umowy o pracę w związku z odbywaniem służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych, są z mocy samego prawa nieważne.

Postanowień ust. 1 do 3 nie stosuje się, jeżeli:

a) umowa o pracę ulega — w okresie między powołaniem a odbyciem służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych — rozwiązaniu wskutek upływu czasu, na który została zawarta, albo wskutek ukończenia roboty, dla której wykonania ją zawarto;
b) zakład pracy lub oddział zakładu pracy, do którego pracownik po odbyciu służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych powraca, już nie istnieje;
c) zakład pracy albo oddział zakładu pracy, do którego pracownik po odbyciu służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych powraca, zmienił całkowicie technikę produkcji, przez co te rodzaje pracy, do których dany pracownik był używany, nie są już wykonywane;
d) umowę o pracę można rozwiązać z winy pracownika;
e) pracownik bez ważnych powodów nie stawił się do pracy przed upływem dwóch tygodni od chwili zwolnienia go ze służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych;
f) pracownik w czasie służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych był prawomocnie skazany za przestępstwo z chęci zysku albo na karę ponad 3 miesiące pozbawienia wolności.

Istniejące przepisy prawne normują, czy i o ile osobom, pozostającym w stosunku służbowym, powołanym do służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych, służy w czasie tej służby prawo do wynagrodzenia";

40) art. 67 otrzymuje brzmienie:

„Koszty stawienia się poborowego przed komisją poborową, tudzież koszty stawienia się członków jego rodziny przed komisją poborową i rozpoznawczą celem zbadania ich zdolności do pracy, ponosi poborowy, względnie członkowie rodziny. Osoby te w razie stwierdzonej niezamożności będą przedstawione do poboru lub do zbadania zdolności do pracy przez gminę ich miejsca zamieszkania na jej koszt.

Koszty stawienia się poborowych przed komisją rozpoznawczą lub do szpitala wojskowego, oraz koszty pobytu poborowego w szpitalu wojskowym pokryte będą z budżetu Ministerstwa Opieki Społecznej, wyjąwszy przypadki, przewidziane w art. 43 w ust. 1 i 2.

Koszty przytrzymania w areszcie poborowego, podejrzanego o zamiar uchylenia się od

stawania do poboru, oraz wszelkie koszty, związane z dostawieniem poborowego, uchylającego się od stawania do poboru, do miejsca urzędowania właściwej komisji poborowej celem przedstawienia go do poboru, ponosi poborowy.

W razie nieściągalności, pokrywa je gmina miejsca zamieszkania, a w razie niemożności ustalenia miejsca zamieszkania—Skarb Państwa z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych";

41) w art. 69 ustępy 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Ochotnicy zobowiązują się do odbycia czynnej służby wojskowej przez okres czasu, ustalony dla danego rodzaju broni przez Ministra Spraw Wojskowych, a w razie wojny — aż do demobilizacji. Gdyby demobilizacja została przeprowadzona przed ukończeniem przez ochotnika okresu służby, ustalonego dla rodzaju broni, w którym służy, musi ochotnik odsłużyć czas, brakujący do tego okresu.

Ochotnikom czasu wojny może Minister Spraw Wojskowych odroczyć uzupełnienie okresu służby czynnej, ustalonego dla rodzaju broni, w którym służą, przyczem czas służby ochotniczej zalicza się na poczet obowiązkowej służby czynnej na zasadach, które ustali Minister Spraw Wojskowych";

42) w art. 74 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„Termin i sposób wcielenia do szeregu osób, wymienionych w ust. 1, tudzież osób, których dotyczą postanowienia ust. 2 art. 60 i ust. 2 art. 73, ustala Minister Spraw Wojskowych";

43) w art. 75 w ust. 3 wyrazy: „ponad 6 tygodni" zastępuje się wyrazami: „ponad 3 tygodnie";

44) art. 82 skreśla się:

45) w art. 88 w ust. 5 wyrazy: „prawomocnym wyrokiem sądowym" zastępuje się wyrazami: „na podstawie prawomocnego wyroku sądowego;

46) w art. 79 ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„Prośby o zwolnienie powinny być wnoszone do właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej";

47) art. 90 otrzymuje brzmienie:

„Uznani za niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 kat. E), uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu (art. 38 kat. C, D), zwolnieni częściowo od służby wojskowej w myśl art. 60 ust. 2 i 3, oraz zaliczeni do rezerwy w myśl art. 73 z upływem tego roku kalendarzowego, w którym kończą 25 lat życia, płacą podatek wojskowy.

Podatek ten może być w całości lub części przekazywany na rzecz gmin miejskich i wiejskich, a pobierany w obrębie obszarów dworskich w województwach poznańskiem i pomorskiem, oraz w górnośląskiej części województwa śląskiego na rzecz powiatowych związków komunalnych.

Wysokość i sposób poboru podatku oraz jego podziału między Państwo a gminy ustali rozporządzenie Rady Ministrów";

48) w art. 94 w ust. 2 wyraz „szeregowi" zastępuje się wyrazami: „oficerowie zawodowi w stanie spoczynku do 60 roku życia włącznie, podoficerowie zawodowi w stanie spoczynku do 56 roku życia włącznie, podoficerowie i szeregowcy";

49) po art. 96 dodaje się nowy artykuł, oznaczony w kolejności jako art. 96-a, w brzmieniu następującem:

„O wybraniu oficera, podoficera i szeregowca rezerwy lub pospolitego ruszenia na posła lub senatora Rzeczypospolitej, jako też o przyjęciu, zrzeczeniu się lub wygaśnięciu mandatu zawiadamia biuro sejmu lub senatu właściwą powiatową komendę uzupełnień";

50) rozdział XVI otrzymuje następujące brzmienie:

„Rozdział XVI.

Postanowienia karne.

Art. 97.

Kto:

1) nie zgłasza się do rejestru poborowych;

2) nie stawia się przed komisją poborową lub rozpoznawczą, albo przed inną władzą, powołaną do stwierdzania zdolności do służby wojskowej;

3) wyjeżdża zagranicę, naruszając przepisy, wydane w tym względzie przez Ministra Spraw Wojskowych;

4) przeciwdziała należytemu ułożeniu wykazów, rejestrów i list poborowych,

podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 3.000 złotych albo jednej z tych kar.

Art. 98.

Kto:

1) nie zgłasza się na wezwanie władz administracyjnych i samorządowych w sprawach wojskowych;

2) wbrew obowiązkowi, wynikającemu z art. 94, nie melduje o każdej zmianie miejsca zamieszkania;

3) odmawia przyjęcia karty powołania, karty mobilizacyjnej lub innego dokumentu wojskowego, stwierdzającego stosunek jego do służby wojskowej;

4) pozbywa, niszczy, daje w zastaw, przyjmuje w zastaw albo daje lub przyjmuje pod jakimikolwiek warunkami, utrudniającemi natychmiastowy zwrot, dokumenty, wyszczególnione w pkt. 3;

5) nie posiada z własnej winy karty mobilizacyjnej lub innego dokumentu wojskowego, stwierdzającego stosunek jego do służby wojskowej,

podlega karze aresztu do 2 miesięcy i grzywnie do 2.000 złotych, albo jednej z tych kar.

Art. 99.

Kto wbrew obowiązkowi, ciążącemu na nim z mocy art. 57, nie zawiadomi w ciągu 8 dni powiatowej władzy administracji ogólnej o opuszczeniu przez ucznia szkoły lub zakładu,

podlega karze aresztu do 1 miesiąca i grzywny do 1.000 złotych, albo jednej z tych kar.

Art. 100.

Kto nie spełnia lub spełnia nienależycie

jeden z obowiązków, określonych w art. 17 ust. 5, 23, 31 i 56 ust. 2.

podlega karze aresztu do 1 miesiąca i grzywny do 1.000 złotych, albo jednej z tych kar.

Art. 101.

§ 1. Kto nie stawia się przed komisją poborową lub rozpoznawczą, albo przed inną władzą, powołaną do stwierdzenia zdolności do służby wojskowej, w celu uchylenia się od tej służby,

podlega karze więzienia do 2 lat lub aresztu do lat 2.

§ 2. Jeśli przestępstwa tego dopuszczono się w czasie mobilizacji lub wojny, sprawca

podlega karze więzienia do lat 5.

Art. 102.

§ 1. Kto opuszcza granice Państwa Polskiego lub pozostaje zagranicą w celu uchylenia się od służby wojskowej

podlega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

§ 2. Jeśli przestępstwa tego dopuszczono się w czasie mobilizacji lub wojny, sprawca

podlega karze więzienia do lat 10.

Art. 103.

§ 1. Kto używa oszukańczych zabiegów w celu uzyskania dla siebie lub dla innej osoby odroczenia, skrócenia lub zwolnienia od służby wojskowej

podlega karze więzienia do lat 3 lub aresztu do lat 3.

§ 2. Jeśli przestępstwa tego dopuszczono się w czasie mobilizacji lub wojny, sprawca

podlega karze więzienia do lat 10.

Art. 104.

§ 1. Kto powoduje lub dopuszcza, by kto inny spowodował u niego uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia, czyniący go zupełnie lub częściowo niezdolnym do służby wojskowej,

podlega karze więzienia do lat 10

§ 2. Jeśli przestępstwa tego dopuszczono się w czasie mobilizacji lub wojny; sprawca

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 3 lub dożywotnio.

Art. 105.

§ 1. Kto werbuje obywateli polskich do służby w wojsku obcem lub w obcej organizacji wojskowej,

podlega karze więzienia do lat 5.

§ 2. Kto werbuje przebywających w Polsce obywateli obcych do służby w wojsku obcem lub w obcej organizacji wojskowej,

podlega karze więzienia do lat 2 lub aresztu do lat 2.

§ 3. Jeśli przestępstw, określonych w §§ 1 i 2, dopuszczono się w czasie mobilizacji lub wojny, sprawca

podlega karze więzienia do lat 10.

§ 4. Jeśli przestępstw, określonych w §§ 1 i 2 dopuszczono się w czasie mobilizacji lub wojny, a werbowanie następuje do wojska nieprzyjacielskiego lub nieprzyjacielskiej organizacji wojskowej, sprawca

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat 10 lub dożywotnio.

Art. 106.

§ 1. Kto nakłania inną osobę lub udziela jej pomocy do popełnienia przestępstwa wojskowego,

podlega karze, przewidzianej za to przestępstwo w kodeksie karnym wojskowym.

§ 2. Zamiast kary twierdzy lub aresztu wojskowego, zagrożonej za takie przestępstwo stosuje się w takim samym wymiarze karę aresztu.

Art. 107.

Jeśli jednego z czynów, określonych w art. 97—106, dopuszczono się zagranicą, sprawca

podlega karze niezależnie od okoliczności, czy czyn ten jest uznany za przestępstwo przez ustawę, obowiązującą w miejscu popełnienia.

Art. 108.

Przez służbę wojskową należy rozumieć również służbę pomocniczą, wojskową służbę kolejową, służbę w wojsku w pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach wojskowych, wojskową służbę drogową i wojskową służbę żeglugi śródlądowej.

Art. 109.

Przez uchylenie się od służby wojskowej należy rozumieć czyn, zmierzający bądź do stałego uchylenia się od tej służby, bądź do uchylenia się od spełnienia tego obowiązku w czasie i w sposób, ustawą przewidziany.

Art. 110.

W razie skazania na karę więzienia, za przestępstwa, przewidziane w art. 101—106, sąd orzeka utratę praw publicznych i utratę obywatelskich praw honorowych, a jeżeli zachodzi nadużycie zawodu lub niezdolność do wykonywania zawodu, określone w art. 48 § 1 p. a) lub b) kodeksu karnego z 1932 r., nadto utratę prawa wykonywania zawodu.

Art. 111.

Osoba, skazana prawomocnie za jedno z przestępstw, określonych w art. 101—106, nie może korzystać z ulg, przewidzianych w art. 57 niniejszej ustawy, ani też odbywać skróconej czynnej służby wojskowej (art. 49 niniejszej ustawy).

Art. 112.

§ 1. Przedawnienie ścigania i wyrokowania w sprawach o wykroczenia, przewidziane w art. 97 pkt. 1 i 2 oraz art. 98 pkt. 1 i 2, biegnie od chwili zgłoszenia się przed właściwą władzą lub od chwili, w której sprawca ukończył 50 lat życia.

§ 2 Przedawnienie ścigania i wyrokowania w sprawach o wykroczenia, przewidziane w art. 97 pkt. 3, biegnie od chwili powrotu sprawcy z zagranicy.

Art. 113.

§ 1. Sprawy o wykroczenia, przewidziane w art. 97—100, należą do właściwości powiatowych władz administracji ogólnej.

§ 2. Sprawy jednak o wykroczenia, przewidziane w art. 97, 98 i 100, popełnione przez osoby, podlegające sądownictwu wojskowemn, należą do właściwości sądów wojskowych";

51) w art. 126 w ust. 1 skreśla się wyrazy: „(§ 6 k. k. wojsk.)";

52) w art. 126 skreśla się ustępy 2, 3, 4 i 5, a w miejsce ich umieszcza się, jako ust. 2, następujące postanowienie: „Osoba stanu urlopowanych, skazana prawomocnie za jedno z przestępstw, określonych w art. 45, 46 i 47 kodeksu karnego wojskowego z 1932 r., nie może korzystać z ulg, przewidzianych w art. 57 niniejszej ustawy, ani też odbywać skróconej czynnej służby wojskowej (art. 49 niniejszej ustawy)";

53) użyte w ustawie w różnych przypadkach wyrazy: „spis poborowych" zastępuje się wyrazami: „rejestr poborowych" w odpowiednich przypadkach.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Spraw Wojskowych do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej jednolitego tekstu ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 46, poz. 458) z uwzględnieniem zmian dotychczasowych, tudzież wynikających z ustawy niniejszej, oraz z odpowiednią zmianą numeracji artykułów.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i zainteresowanymi ministrami, odnośnie zaś do postanowień karnych—Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem postanowień art. 1 p. 1, 10—14 i 53, których termin wejścia w życie określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Poz. 300. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 2 maja 1933 r. o paczkach tytoniowych.

Poz. 301. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 maja 1933 r. o związkach komunalnych, uprawnionych do przedstawiania kandydatów na ławników Kolegjum Górniczego.

---

z 19 maja Nr. 37 Rok 1933

Poz 302. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o pobieraniu opłat od statków, łodzi, tratew i spustu drzewa luźnego oraz za specjalne świadczenia — na śródlądowych wodach publicznych, żeglownych i spławnych.

Poz. 303. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 6 maja 1933 r. o wprowadzeniu w obieg okolicznościowego znaczka pocztowego z okazji otwarcia Wszechpolskiej Wystawy Filatelistycznej w Toruniu.

Poz. 304. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 maja 1933 r. w sprawie uchylenia rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 grudnia 1902 r. i 10 stycznia 1903 r. o ustanowieniu sądowych hal licytacyjnych w Krakowie i Lwowie.

Poz. 305. Oświadczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 maja 1933 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze województwa śląskiego przepisów o handlu bronią, amunicją i materjałami wybuchowemi.

Na podstawie art. 1 p. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89), oświadczam co następuje:

Sejm Śląski ustawą z dnia 16 lutego 1933 r., ogłoszoną w Dzienniku Ustaw Śląskich z dnia 20 lutego 1933 r. Nr. 4, poz. 7, wyraził zgodę na wejście w życie na obszarze województwa śląskiego przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. Prawo o broni, amunicji i materjałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 807) w zakresie handlu bronią, amunicją i materjałami wybuchowemi.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 11 maja Nr. 108 Rok 1933

z 12 maja Nr. 109 Rok 1933

Poz. 135. Zarządzenie o nadaniu Wielkiej Wstęgi Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 136. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 kwietnia 1933 r. o nadaniu statutu Izbie rolniczej z siedzibą we Lwowie.

z 13 maja Nr. 110 Rok 1933

Poz. 137. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 138. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 139. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 140. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 141. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 142. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 143. Zarządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 5 maja 1933 r. o uchyleniu zarządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 15 marca 1933 r. w sprawie czasowej zmiany opłat radjofonicznych.

z 15 maja Nr. 111 Rok 1933

Poz. 144. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 kwietnia 1933 r. w spra-

wie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 23 marca 1933 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłu chemicznego, spożywczego (z wyłączeniem wyrobu i rafinerji cukru, oraz z wyłączeniem przemysłu spirytusowego), tartacznego, spedytorskiego, włókienniczego, galanteryjnego oraz dla wszystkich zakładów handlowych w województwie poznańskiem z wyłączeniem miast: Bydgoszczy, Inowrocławia, Gniezna i Ostrowa oraz powiatów: bydgoskiego, wyrzyskiego, szubińskiego, inowrocławskiego, gnieźnieńskiego i ostrowskiego.

Poz. 145. Obwieszczenie Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 12 maja 1933 r. o wolnem stanowisku sędziego N. T. A.

z 16 maja Nr. 112 Rok 1933

Poz. 146. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 maja 1933 r. o zmianie statutu Warszawskiej Izby Rolniczej.

z 17 maja Nr. 113 Rok 1933

Poz. 147. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 maja 1933 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolne do Rady Wileńskiej Izby Rolniczej.

Poz. 148. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19 stycznia 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Poczt i Telegrafów, w sprawie użycia dróg publicznych do przeprowadzania kolei, tramwajów, przewodów elektrycznych, wodociągów, gazociągów, urządzeń odwodniających i do innych urządzeń.

Na podstawie art. art. 9 i 26 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) zarządza się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

Dróg publicznych (§ 1 rozporządzenia z dnia 26 czerwca 1924 roku, regulującego używanie i ochronę dróg—Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 611) można używać do przeprowadzania na nich kolei, tramwajów, przewodów elektrycznych, wodociągów, gazociągów, urządzeń odwodniających, stacyj benzynowych i innych urządzeń naziemnych, nadziemnych i podziemnych, pod warunkami w niniejszem rozporządzeniu przewidzianemi.

§ 2.

Władze, powołane w myśl innych właściwych przepisów do udzielania uprawnień lub pozwoleń na zakładanie urządzeń, o których mowa w § 1, udzielać ich będą przy uwzględnieniu postanowień niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli na zakładanie wspomnianych urządzeń nie jest już wymagane — w myśl innych obowiązujących przepisów—uprawnienie lub pozwolenie władzy, można na drogach publicznych zakładać wspomniane urzadzenia tylko na podstawie pozwolenia, którego z zachowaniem warunków niniejszego rozporządzenia udzielają: odnośnie do dróg państwowych — właściwa wojewódzka władza administracji ogólnej, odnośnie do innych dróg publicznych—organ zarządzający tego związku komunalnego, do którego należy budowa i utrzymanie odnośnej drogi, stosownie do postanowień ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 6 z r. 1921, poz. 32).

Władze, uprawnione do udzielania pozwolenia, są obowiązane przed jego udzieleniem zasięgać opinji władz i urzędów zainteresowanych ze względu na już istniejące urządzenia na drogach publicznych, w każdym zaś wypadku właściwej Dyrekcji Poczt i Telegrafów.

II. Postanowienia szczegółowe.

1. Urządzenia kolejowe.

§ 3.

Tor kolejowy można przeprowadzać na gruncie, stanowiącym przynależność drogi—poza poboczami (burtami) drogi—z zastrzeżeniem zachowania koniecznej przestrzeni gruntu na składanie ziemi, błota lub kurzu, zgarniętego z drogi, na sadzenie drzew przydrożnych, na umieszczanie urządzeń telegraficzno-telefonicznych i słupów dla przewodów elektrycznych. Jeżeli szerokość wskazanego powyżej pasa gruntu poza poboczami jest niedostateczną dla przeprowadzenia kolei, a nadmierne koszta nabycia przyległych gruntów dla potrzeb kolei mogłyby udaremnić budowę samej kolei, można zezwolić na przeprowadzenie toru kolejowego na jednem z poboczy (burcie) drogi, pod warunkiem pozostawienia dla potrzeb ruchu drogowego — na drogach o twardej nawierzchni—conajmniej 1,5 m szerokości dotyczącego pobocza drogi, a tam, gdzie istnieją miękkie letnie tory — conajmniej 2 m szerokości drogi letniej. Powyższe szerokości należy liczyć, gdy różnica poziomów szyny kolejowej i krawędzi jezdni nie przekracza 0,30 m — od krawędzi jezdni drogowej do skrajni taboru kolejowego, a gdy — za zgodą zarządu drogowego—zostanie dopuszczona większa różnica poziomów szyny kolejowej i krawędzi jezdni drogowej—od krawędzi jezdni do podstawy nasypu lub górnej krawędzi wykopu kolejowego.

W wypadkach przeprowadzania toru kolejowego na jednem z poboczy (burcie) drogi drugie pobocze musi zostać wolne dla podziemnych kabli telegraficzno-telefonicznych i linji te-

legraficznych i telefonicznych oraz dla potrzeb drogowych.

Na drogach gruntowych państwowych i wojewódzkich powinna pozostać dla potrzeb ruchu drogowego—szerokość conajmniej 10 m, na innych zaś drogach gruntowych — szerokość conajmniej 6,5 m.

§ 4.

W razie umieszczenia toru kolejowego na jednem z poboczy drogi, należy zapewnić szybkie odprowadzanie wód z jezdni w stronę torowiska kolei poprzez zajęte pobocze — o ile potrzeba innego urządzenia nie będzie wywołana miejscowemi warunkami —zapomocą podłużnego rowka, oddzielającego część pobocza, pozostawionego dla ruchu drogowego od części pobocza, zajętego pod torowisko kolei oraz zapomocą poprzecznych odciągów poprzez torowisko kolei w ilości uzasadnionej rzeczywistą potrzebą.

§ 5.

W miejscowościach o charakterze miejskim lub podmiejskim o zwartem zabudowaniu, gdzie gęstość zabudowania nie pozwala na przeprowadzenie toru w sposób, określony w § 3, a cel przedsiębiorstwa kolejowego nie mógłby być inaczej osiągnięty, można z zastrzeżeniem postanowień § 8 zezwolić na przeprowadzenie toru kolejowego, o ile chodzi o przedsiębiorstwo użyteczności publicznej, na samej jezdni.

§ 6.

Urządzenia kolejowe na drogach publicznych powinny być w zasadzie jednotorowe. Na dwutorowe urządzenia można zezwolić na gruncie poza poboczami (burtami) drogi, jeżeli przestrzeń tego gruntu (§ 3) jest dostatecznie szeroka oraz w wypadkach, wymienionych w § 5.

§ 7.

W razie przeprowadzenia toru kolejowego na drodze publicznej powinno przedsiębiorstwo kolejowe urządzić swoim kosztem przejazdy na skrzyżowaniu toru kolejowego ze wszystkiemi istniejącemi drogami publicznemi oraz wjazdy na drogę z przyległych posiadłości w niezbędnej ilości.

Do wskazanych powyżej przejazdów i wjazdów mają zastosowanie odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Kolei z dnia 2 lipca 1924 r. w sprawie przepisów o skrzyżowaniu dróg publicznych z kolejami żelaznemi (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 641).

§ 8.

W wypadkach określonych w § 5 ułożenie torowiska powinno być tego rodzaju, aby powierzchnia główki szyn była utrzymywana stale w poziomie przyległej nawierzchni jezdni.

W razie ułożenia toru kolejowego na jezdni o powierzchni tłuczniowej (szosa), część pasa jezdni drogowej wewnątrz szyn i nazewnątrz szyn na szerokości conajmniej 0,30 m winna być zabrukowana.

§ 9.

Tor kolejowy powinien być przeprowadzany na tem poboczu drogi, które ze względu na warunki miejscowe okaże się do tego odpowiedniejsze.

Przeprowadzenie toru kolejowego poprzez jezdnię na przeciwległe pobocze drogi może nastąpić, jeżeli się okaże to nieuniknionem ze względu na miejscowe warunki. W tym przypadku mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Kolei z dnia 2 lipca 1924 r. w sprawie przepisów o skrzyżowaniach dróg publicznych z kolejami żelaznemi (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 641).

§ 10.

Przedsiębiorstwu kolejowemu, korzystającemu z dróg publicznych, może być dozwolone użycie istniejących na drodze mostów drogowych na umieszczenie na nich urządzeń kolejowych, jeżeli pozostała szerokość mostu będzie wystarczająca dla potrzeb ruchu drogowego. Obliczenie wytrzymałości mostu na obciążenie taborem kolejowym oraz ewentualne wzmocnienie konstrukcji mostowej powinno być dokonane staraniem i kosztem przedsiębiorstwa w porozumieniu z zarządem drogowym.

§ 11.

Urządzenia kolejowe wolno przeprowadzać w odległości conajmniej 70 cm od znajdujących się przy drodze budynków, ogrodzeń i innych stałych objektów, zaś w odległości conajmniej 50 cm. od słupów oddzielnie stojących i drzew, w obu wypadkach licząc do skrajni taboru kolejowego.

§ 12.

W razie przeprowadzania urządzeń kolejowych na drogach publicznych, powinny być zachowane istniejące aleje drzew przydrożnych.

Jeżeli wymaganiom tym nie możnaby uczynić zadość, przedsiębiorstwo jest obowiązane ponieść koszty usunięcia drzew rosnących i zasadzenia odpowiedniej ilości nowych drzew, stosownie do postanowień rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 30 grudnia 1922 r. w przedmiocie sadzenia i utrzymywania drzew przydrożnych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 8 z r. 1923 poz. 51).

Przedsiębiorstwo jest obowiązane ponieść koszty związane z przestawieniem i przerobieniem istniejących urządzeń na drogach (§ 1), spowodowanem przeprowadzeniem kolei lub późniejszemi zmianami w urządzeniach kolejowych, oraz utrzymywać własnym kosztem wykonane wskutek budowy kolei — stosownie do przepisów niniejszego rozporządzenia—urządzenia, potrzebne dla zabezpieczenia trwałości drogi i bezpieczeństwa ruchu, jak również przyczy-

niać się do pokrycia ewentualnie zwiększonych wydatków utrzymania drogi, spowodowanych przez przeprowadzenie wspomnianych urządzeń. Niezależnie od powyższych obowiązków przedsiębiorstwo kolei elektrycznych ma obowiązek zastosować na swój koszt — na żądanie odnośnego Zarządu Poczt i Telegrafów—wszelkie środki ochronne dla zabezpieczenia przewodów telegraficznych i telefonicznych przed szkodliwemi wpływami prądu silnego.

2. Inne urządzenia.

§ 13.

Postanowienia §§ 3 i 5 mają odpowiednie zastosowanie do przeprowadzania urządzeń podziemnych z wyjątkiem podziemnych kabli telegraficzno-telefonicznych (§ 17).

Części urządzeń podziemnych, wychodzące na powierzchnię drogi (pobocza, jezdnie), powinny stanowić z drogą nieprzerwaną płaszczyznę i być obrukowane na szerokości conajmniej 20 cm, nakrywy zaś urządzeń podziemnych w płaszczyźnie drogi powinny posiadać powierzchnię szorstką, utrudniającą ślizganie się w porze zimowej.

§ 14.

Prowadzenie kolejek linowych ponad drogą publiczną jest dozwolone pod warunkiem zabezpieczenia ruchu na drodze zapomocą dachu ochronnego, zbudowanego przez przedsiębiorstwo na całej długości przebiegu kolejki ponad drogą (jezdnią i poboczami).

Wytrzymałość dachu powinna być taka, aby—biorąc pod uwagę opadnięcie wózka z pełnym ładunkiem na dach — nacisk nie był większy, niż 1/3 nacisku, przy jakim materjał dachu uległby zniszczeniu. Dolna krawędź dachu powinna się wznosić na wysokości 4,5 m ponad drogą (jezdnią i poboczami).

Filary, podtrzymujące dach ochronny, winny być tak umieszczone, aby droga na szerokości jezdni z poboczami była wolna dla ruchu kołowego i pieszego, rowy drogowe zaś wolne dla swobodnego przepływu wód. Dach ochronny o dwustronnym spadku poprzecznym najwyżej 2% wym powinien mieć szerokość conajmniej dwa razy większą, niż największy wymiar wózka, powinien być zupełnie szczelny i zaopatrzony w rynny, odprowadzające wody deszczowe poza obręb drogi. Grzbiet dachu winien być usytuowany w jednej płaszczyźnie pionowej z liną kolejki. Bez względu na materjał użyty do budowy dachu i filarów, urządzenia te winny podlegać perjodycznej kontroli najmniej raz do roku, uskutecznianej przy udziale organów technicznych właściwego zarządu drogowego.

§ 15.

Postanowienia § 12 mają odpowiednie zastosowanie do wszelkich innych urządzeń, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia.

III. Postanowienia końcowe.

§ 16.

W razie dokonywania przez zarząd drogowy przebudowy drogi, zmiany profilu podłużnego, zmiany rodzaju nawierzchni lub innych robót, wynikających z ogólnego planu gospodarki drogowej, przedsiębiorstwo, używające dróg publicznych dla celów wymienionych w § 1 jest obowiązane wykonać własnym kosztem odpowiednie zmiany w swoich urządzeniach z zachowaniem postanowień niniejszego rozporządzenia.

O ile rzeczone roboty miałyby pociągnąć za sobą konieczność przerwy w eksploatacji przedsiębiorstwa korzystającego z drogi, zarząd drogowy zawiadomi przedsiębiorcę o zamierzonych robotach na 30 dni przed rozpoczęciem tych robót.

§ 17.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza w niczem przepisów odnoszących się do odległości budowli od dróg publicznych i co do ścieków przydrożnych oraz przepisów w sprawie prowadzenia linij telegraficznych i telefonicznych wzdłuż dróg publicznych.

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 18 maja Nr. 114 Rok 1933

Poz. 149. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 9 z dnia 30 kwietnia 1933 r. L. D. IV. 10581/2/33 w sprawie clenia wyrobów metalowych.

Poz. 150. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 11 z dnia 30 kwietnia 1933 r. L. D. IV. 10937/2/32 w sprawie clenia pręcików piór.

z 19 maja Nr. 115 Rok 1933

Poz. 151. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 12 z dnia 5 maja 1933 r. L. D. IV. 11735/2/33 w sprawie clenia bananów suszonych w kawałkach.

Poz. 152. Okólnik Ministerstwa Skarbu T. 13 z dnia 10 maja 1933 r. L. D. IV. 12144/2/33 w sprawie clenia oleju z łupku bitumicznego.

Poz. 153. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 maja 1933 r. w sprawie uregulowania cen węgla w sprzedaży z kopalń na rynek krajowy.

---

z 20 maja Nr. 116 Rok 1933

Poz. 154. Instrukcja Ministra Skarbu z dn. 21 kwietnia 1933 r., wydana w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie rozrachunku pomiędzy Skarbem Państwa a związkami komunalnemi.

Komisje rozrachunkowe.

§ 1.

Celem uregulowania wzajemnych należności Skarbu Państwa i związków komunalnych tworzy się przy izbach skarbowych, za wyjątkiem Grodzkiej Izby Skarbowej w Warszawie, Komisje Rozrachunkowe.

§ 2.

W posiedzeniach Komisji Rozrachunkowej biorą udział stale: Prezes Izby Skarbowej—jako przewodniczący, Naczelnik Wydziału III-go Izby, Naczelnik Wydziału Samorządowego w Urzędzie Wojewódzkim. W posiedzeniach biorą nadto udział przedstawiciele tych związków komunalnych oraz tych instytucyj państwowych, których należności mają być rozpatrywane przez Komisje.

Zebranie materjału rozrachunkowego.

§ 3.

Do dnia 30 czerwca 1933 r. winny poszczególne instytucje i urzędy państwowe przesłać do właściwych Komisyj Rozrachunkowych wykazy sum należnych Skarbowi Państwa od związków komunalnych danego województwa po dzień 31 marca 1933 r. (wzór A) oraz wykazy sum należnych od Skarbu Państwa związkom komunalnym danego województwa po dzień 31 marca 1933 r. (wzór B). Powyższe nie dotyczy banków państwowych, dotyczy natomiast przedsiębiorstw państwowych, monopolów i funduszów.

Wykazy dotyczące gminy m. st. Warszawy winny być przesłane do Ministerstwa Skarbu.

§ 4.

Przy sporządzaniu wykazu wzoru A należy osobno podać należności zaległe nieuregulowane i osobno należności podlegające spłacie planowej.

Przez należności zaległe nieuregulowane należy rozumieć te wszystkie należności, które do dnia 31 marca 1933 r. winne były być ze strony związku komunalnego zapłacone, a których regulacja nie nastąpiła (przetrzymane podatki państwowe, których spłata nie została rozłożona na raty, niezapłacone odsetki i raty od pożyczki, nieuregulowane przez związki komunalne świadczenia i t. d.).

Przez należności podlegające spłacie planowej rozumieć należy sumy, które związek komunalny dłużny jest Skarbowi Państwa, a spłata których nastąpić ma w r. 1933/34 i w latach następnych (udzielone pożyczki, zaległe a rozłożone na raty świadczenia zw. kom., jak np. koszty utrzymania policji, przetrzymane lecz rozłożone na ratalną spłatę podatki państwowe i t. d.).

§ 5.

Przy wypełnianiu poszczególnych rubryk wzoru A należy podać:

(I. Należności zaległe nieuregulowane):

rodzaj należności — dokładnie wyszczególnić tak, by nie mogły powstać wątpliwości, pod jaki dział i paragraf budżetu należność podpada (np. nieprzekazany podatek gruntowy i t. p.);

dział i paragraf budżetu — należy podać dział i paragraf budżetu na r. 1933/34, pod którym byłaby zapisana suma należności, gdyby wpłynęła;

dłużniczy związek komunalny — należy podać dokładną nazwę związku komunalnego, który zalega z uregulowaniem należności.

(II. Należności podlegające spłacie planowej):

suma przypadająca do płacenia w r. 1933/34 — należy podać sumę, jaką z tytułu planu spłat danej należności winien związek komunalny zapłacić w roku budżetowym 1933/34;

dział i paragraf budżetu — należy podać dział i paragraf budżetu na rok 1933/34, pod którym suma powyższa zostanie zapisana:

ogólna suma należności na dzień I. IV. 1933 r.:
należy podać sumę długu istniejącą z tytułu danej należności na dzień 1.IV 1933 r.;

całkowita spłata należności następuje w roku:
należy podać rok budżetowy, w którym przypada płatność ostatniej raty.

§ 6.

Przy sporządzaniu wykazu wzoru B należy podać dokładnie **rodzaj należności i wierzycielski związek komunalny**:

dział i paragraf budżetu — należy podać dział i paragraf budżetu r. 1933/34, z którego winna być wydatkowana należność;

przyczyny, dla których należność nie została uregulowana — należy wyjaśnić powody, dla których nastąpiło opóźnienie w regulacji zobowiązania.

§ 7.

Do dnia 30 czerwca 1933 r. winny związki komunalne przesłać do właściwych komisyj rozrachunkowych wykazy sum należnych Skarbowi Państwa od związku komunalnego po dzień 31 marca 1933 r. (wzór C) i wykazy sum należnych od Skarbu Państwa związkowi komunalnemu po dzień 31 marca 1933 r. (wzór D).

Gmina m. st. Warszawy winna wykazy przesłać do Ministerstwa Skarbu.

§ 8.

Przy sporządzaniu wykazu wzoru C należy podać szczegółowo rodzaj należności, nazwę

urzędu lub instytucji, której związek komunalny jest dłużny, sumę, która została wstawiona do budżetu związku komunalnego na r. 1933/34 z przeznaczeniem na spłatę należności oraz dla należności grupy I — powód, dla którego należność nie została uregulowana.

§ 9.

Przy sporządzaniu wykazu wzoru D należy podać szczegółowo rodzaj należności, nazwę urzędu (instytucji) dłużniczego oraz czasokres, w jakim należność powstała.

§ 10.

Przy sporządzaniu wykazów należy podać należności wzgl. zobowiązania tak związku komunalnego, jak i wszystkich jego przedsiębiorstw i agend (elektrownie, gazownie, zakłady wodociągu i kanalizacji, szpitale, zakłady opiekuńcze i t. d.).

§ 11.

Rozrachunkowi podlegają wzajemne należności związków komunalnych i administracji państwowej, przedsiębiorstw państwowych, monopolów i funduszów (grupy A, B, C i D preliminarza budżetowego na rok 1933/34), nie podlegają natomiast należności banków państwowych.

§ 12.

Wykazy A i B winny być podpisane przez te osoby, które kierują rachunkowością urzędu i są upoważnione do wystawiania asygnat.

Wykazy C i D winny być podpisane przez kierowników związku komunalnego i osoby prowadzące rachunkowość związku. Do wykazu D mogą być doręczone odpisy rachunków.

Rozrachunek.

§ 13.

Rozrachunek winien być dokonywany kolejno według listy związków komunalnych danego województwa (gminy miejskie, powiatowe związki komunalne, gminy wiejskie).

§ 14.

Celem dokonania rozrachunku Komisja z pośród należności zaległych nieuregulowanych przez związki komunalne wobec Skarbu Państwa (wzór A grupa I i C grupa I) oraz należności wobec związków komunalnych od Skarbu Państwa (wzór B i D)—ustala jedynie należności bezsporne. Należności sporne winny być wyłączane z pod obrad do czasu wyjaśnienia przez związek komunalny i właściwy urząd państwowy, wzgl. władzę nadzorczą związku komunalnego i władzę centralną odnośnego urzędu państwowego.

§ 15.

Należności bezsporne podlegają rozrachunkowi wzajemnemu, przyczem z rozrachunku sporządza się protokół według wzoru E.

Protokół winien być podpisany przez obecnych, w każdym razie zaś winien być podpisany przez przewodniczącego Komisji Rozrachunkowej i przedstawiciela związku komunalnego, delegowanego przez związek komunalny dla przeprowadzenia rozrachunku. Obecność przedstawicieli zainteresowanych urzędów lub instytucyj nie jest potrzebna, o ile z dokumentów wyraźnie wynika bezsporność należności uznanych przez komisję jako bezsporne.

Protokół winien być sporządzony w 3 egzemplarzach, z których oryginał zostaje w aktach Izby Skarbowej, jeden odpis otrzymuje zainteresowany związek komunalny, drugi odpis— Ministerstwo Skarbu.

O wyniku dokonanego rozrachunku należy powiadomić zainteresowany urząd państwowy przez przesłanie mu „Zawiadomienia o dokonanym rozrachunku" (wzór F).

W zawiadomieniu wzoru F należy wpisywać tylko należności, które uległy wzajemnemu rozrachowaniu i dotyczą urzędu, do którego wysłane zostaje zawiadomienie.

Wypełniać poszczególne rubryki należy na podstawie protokółu Komisji Rozrachunkowej. Zawiadomienie winno być podpisane przez Prezesa Izby Skarbowej lub Naczelnika Wydziału III-go Izby.

§ 16.

Przy sporządzaniu protokółu (wzór E) należy dokładnie podawać rodzaj należności. Przy wypełnianiu rubryki „Budżet" należy podać liczbę i nazwę części budżetu r. 1933/34 oraz dział i paragraf, na który należy zarachować lub z którego winna być wydatkowana należność. W rubryce „uwagi" należy zaznaczać, czy dana należność bezsporna została objęta dokonanym rozrachunkiem.

§ 17.

O ile po dokonaniu rozrachunku należności bezspornych wypadnie różnica na korzyść Skarbu Państwa, winien związek komunalny różnicę tę w ciągu 3 miesięcy od dnia przeprowadzenia rozrachunku uregulować. W wypadkach wyjątkowych Izba Skarbowa może okres spłaty przedłużyć do dnia 31 grudnia 1933 r. O ileby związek komunalny nie mógł różnicy uregulować lub proponował inny sposób regulacji, należy wówczas wnioski w sprawie regulacji (zawarte w protokóle wzoru E) przesłać Ministerstwu Skarbu do decyzji.

§ 18.

O ile po dokonaniu rozrachunku należności bezspornych wypadnie różnica na korzyść związku komunalnego, wówczas należy wniosek Komisji Rozrachunkowej co do uregulowania różnicy przesłać Ministerstwu Skarbu do decyzji.

Wnioski w sprawie regulacji różnicy mogą być następujące:

(1) uregulowanie gotówkowe,

(2) zaliczanie różnicy na pokrycie należności podlegających spłacie planowej,

(3) czasowe zawieszenie regulacji do czasu wyjaśnienia pretensyj spornych.

Ewidencja.

§ 19.

Izby Skarbowe założą księgi zatytułowane „Rozrachunek ze związkami komunalnemi" według wzoru G.

§ 20.

Na podstawie otrzymanych wykazów wzoru A gr. I Izby Skarbowe wpiszą do rubryk 1, 2, 3 zgłoszone należności Skarbu Państwa od związków komunalnych.

§ 21.

Na podstawie otrzymywanych wykazów wzoru D Izby Skarbowe wpiszą do rubryk 8, 9, 10 zgłoszenia należności od Skarbu Państwa na rzecz Związków Komunalnych.

§ 22.

Na podstawie protokółów Komisyj Rozrachunkowych będą wypełniane rubryki 4, 5, 6, 7; 11, 12, 13, 14.

§ 23.

W rubrykach 1, 4, 8, 11, zatytułowanych „Nr. dok." (numer dokumentu) należy wpisywać liczby, pod któremi odnośne akty zostały wciągnięte do dziennika.

§ 24.

Na podstawie ksiąg „Rozrachunku ze związkami komunalnemi"—rubryki 6, 7, 13, 14—Izby Skarbowe sporządzą zestawienia do dnia 31 grudnia 1933 r. według obowiązującego układu dla zamknięć rachunkowych i zestawienia powyższe prześlą do Ministerstwa Skarbu.

§ 25.

Po dokonaniu rozrachunku przewidzianego w niniejszej instrukcji Komisje Rozrachunkowe kończą swą działalność.

§ 26.

Instrukcja niniejsza nie dotyczy związków komunalnych województwa Śląskiego.*)

---

*) Załączników nie przedrukowano.

IV.

Orzecznictwo

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N. T. A." rocznik X rok 1932 dział A.

Nr. 477 A.

Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z 10 czerwca 1921 poz. 346 Dz. Ust. nie uprawnia właścicieli nieruchomości miejskich do wydawania przepisów porządku domowego o charakterze publiczno-prawnym.

(Wyrok z 13 stycznia 1932 l. rej. 2628/29).

Nr. 478 A.

Istota omyłek, o których mowa w art. 81 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust., leży w tem, że w orzeczeniu wyrażono coś, co widocznie niezgodne jest z myślą, wyrażoną niedwuznacznie przez władzę, a zostało wypowiedziane tylko przez przeoczenie, niewłaściwy dobór słowa, omyłkę pisarską, rachunkową i t. p.

(Wyrok z 13 stycznia 1932, l. rej. 8534/30).

Nr. 479 A.

Korzystniejsze obliczenie do emerytury lat służby, przewidziane w art. 88 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o Policji Państwowej z 6 marca 1928 poz. 257 Dz. Ust., dotyczy wyłącznie czynnej służby, spędzonej w szeregach Policji.

(Wyrok z 16 stycznia 1932, l. rej. 6621/29).

Nr. 482 A.

Z postanowień, zawartych w art. 6, 7 i 10 prawa łowieckiego z 3 grudnia 1927 poz. 934 Dz. Ust., wynika, że dopuszczalność włączenia poszczególnego gruntu do własnego obwodu łowieckiego uzależniona jest m. i. od tego, aby grunt ten z danym obwodem łowieckim faktycznie tworzył obszar o ciągłej powierzchni. Wyjątek od tej zasady, ustanowiony w art. 11 prawa łowieckiego, dotyczy tylko gruntów, które conajmniej na odcinku, nadającym się do przejścia bezpośrednio, graniczą z wodą, drogą lub torem kolejowym i na tym odcinku leżą naprzeciw siebie.

(Wyrok z 22 stycznia 1932 l. rej. 1637/30).

Nr. 483 A.

Władze austrjackie, rozpatrując na zasadzie art. 64 Traktatu, podpisanego 10 września 1919 r. w Saint Germain en Laye (Nr. 17 Dz. Ust. z r. 1925), kwestję nabycia obywatelstwa austrjackiego, uprawnione są do wzięcia bez inicjatywy

władz polskich w rachubę kwestji, czy danej osobie służy obywatelstwo polskie na zasadzie Traktatu Wersalskiego (poz. 728/1920 Dz. Ust.).

(Wyrok z 22 stycznia 1932, l. rej. 4082/30).

Nr. 484 A.

Przez prawa nabyte w myśl art. 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. rozumieć należy wszelkiego rodzaju prawa, a więc także prawa, które powstają przez prawomocne orzeczenie właściwej władzy, że na danej osobie nie ciąży sporny obowiązek.

(Wyrok z 27 stycznia 1932, l. rej. 7168/29).

Nr. 485 A.

Prawo władzy do cofnięcia, na zasadzie § 15 lit. a) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 30 czerwca 1926 poz. 406 Dz. Ust., zezwolenia na wyrób lub obrót specyfiku farmaceutycznego nie jest zależne od okoliczności, czy stwierdzone w składzie specyfiku zmiany przedstawiają się jako istotne oraz dla zdrowia niekorzystne.

(Wyrok z 29 stycznia 1932, l. rej 1515/29).

Nr. 487 A.

Niezawezwanie osoby interesowanej do rozprawy wodno-prawnej w myśl art. 195 ust 3 ustawy wodnej z 19 września 1922 poz. 574/28 Dz. Ust. nie skutkuje samo przez się jeszcze nieważności tej rozprawy i wydanego na jej podstawie orzeczenia wodno-prawnego, jeżeli ogłoszenie o rozprawie dokonane zostało ściśle według postanowień ust. 2 tego artykułu, lecz daje osobie pominiętej jedynie prawo dochodzenia swych pretensji w ramach art. 195 ust. 4 i 196 ust. 2 ustawy wodnej.

(Wyrok z 29 stycznia 1932, l. rej. 1484/30).

Nr. 488 A.

1) N. T. A. może wziąć pod rozwagę wysunięty przez stronę podczas rozprawy zarzut, iż ogłoszone w Dzienniku Ustaw rozporządzenie ministerjalne, na którem oparto zaskarżone orzeczenie, nie ma ze względów formalnych mocy obowiązującej, chociażby zarzut ten nie był podniesiony ani w toku postępowania administracyjnego, ani też w skardze do Trybunału.

2) Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 29 października 1929 poz. 582 Dz. Ust. ma moc obowiązującą ze wzgledu na treść art. 48 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 poz. 343 Dz. Ust. i art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 7 czerwca 1927 poz. 468 Dz. Ust., pomimo niepodpisania tego rozporządzenia przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

(Wyrok z 30 stycznia 1932, l. rej. 8313/30).

Nr. 490 A.

Pod pojęcie związków wyznaniowych w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych z 22 kwietnia 1927 poz. 354 Dz. Ust. podpadają jedynie związki o celach religijnych.

(Wyrok z 3 lutego 1932, l. rej. 5410/29).

Nr. 491 A.

Podług art. 350 i 394 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanem z 16 lutego 1928 poz. 202 Dz. Ust., sąsiad nie posiada legitymacji prawnej do udziału w postępowaniu administracyjnem, dotyczącem udzielenia interesowanemu (stronie) pozwolenia na wzniesienie budowli i zatwierdzenia planu, nie jest więc uprawniony do wniesienia odwołania od decyzji władzy w tym względzie.

(Wyrok z 5 lutego 1932 l. rej. 764/29).

Nr. 498 A.

Funkcjonarjusz państwowy, przeniesiony w stan spoczynku z dniem 1 stycznia czy też 1 lipca, w którym to dniu przypada posunięcie tegoż funkcjonarjusza do wyższego szczebla, nie traci tego prawa, jeżeli z dniem, poprzedzającym wyżej wskazane daty, ukończył pełne trzechlecie.

(Wyrok z 16 lutego 1932 l. rej. 1231/30).

Nr. 500 A.

Na obszarze, na który rozciągnął swą terytorjalną kompetencję b. Tymczasowy Wydział Samorządowy, orzekanie o kwestji, do jakiej kategorji dróg publicznych, a mianowicie gminnych czy powiatowych, pewna droga przynależy, wchodzi, w razie podniesionego w tym względzie sporu, w zakres działania właściwego miejscowo wojewody, przyczem wojewoda ten orzeka w charakterze I instancji.

(Wyrok z 19 lutego 1932 l. rej. 2758/29).

Nr. 502 A.

Przepis, zamieszczony w art. 27 rozporządzenia wykonawczego z 9 stycznia 1928 poz. 167 Dz. Ust. do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 sierpnia 1927 poz. 673 Dz. Ust., iż orzeczenie wojewody, dotyczące odszkodowania lub zapomogi za wybite lub padłe zwierzęta, można zaskarżyć do N. T. A. lub wystąpić z powództwem do właściwego sądu,—o ile dopuszcza możność zaskarżenia decyzji wojewody do N. T. A. — jest sprzeczny z postanowieniem ust. 2 art. 89 cytowanego wyżej rozporządzenia Prezydenta i jako taki, nie ma mocy obowiązującej.

(Wyrok z 23 lutego 1932 l. rej. 1986/29).

Nr. 503 A.

W myśl art. 60 ustawy o stosunkach służbowych nauczycieli z 1 lipca 1926 poz. 462/1928 Dz. Ust., ocena zarówno co do faktu, czy zaszły okoliczności, powodujące przeniesienie w stan nieczynny, jak i co do tego, czy te okoliczności usprawiedliwiają to przeniesienie z punktu widzenia dobra służby, należy do zakresu swobodnego uznania władzy, przenoszącej w stan nieczynny.

(Wyrok z 23 lutego 1932 l. rej. 2987/30).

Dodatek do wyroku Nr. 503 A.

(Wyrok z 21 października 1924 l. rej. 226/24).

Tezy:

1. Doręczenie orzeczenia władzy administracyjnej należy uważać za ważne i wtedy, jeżeli o treści orzeczenia, którego przyjęcia strona odmówiła, strona ta została choćby ustnie powiadomiona.
2. Ocena tak co do faktu zaistnienia okoliczności, powodujących przeniesienie w stan nieczynny, jak i co do tego, czy zaszłe okoliczności usprawiedliwiają to przeniesienie z punktu widzenia dobra służby, należy do zakresu swobodnego uznania władzy, przenoszącej w stan nieczynny (art. 54 ust. 2 ustawy z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust.).
3. Władzą, powołaną do przenoszenia w stan nieczynny urzędników państwowych, bez względu na stopień służbowy oraz zajmowane stanowisko, jest, zgodnie z ustępem 2 art. 54 powołanej ustawy do 30 marca 1924 r. włącznie jedynie Rada Ministrów.

Nr. 504 A.

Skuteczność opcji, ustanowionej w art. VI Traktatu Ryskiego poz. 300/1921 Dz. Ust., uzależniona jest formalnie od decyzji, przewidzianej w p. 6 (ustęp 2) tegoż artykułu.

(Wyrok z 24 lutego 1932 l. rej. 7362/30).

Nr. 508 A.

W razie przyznania uposażenia emerytalnego w myśl art. 36 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/1924 Dz. Ust. od dnia pierwszego następującego miesiąca po zgłoszeniu i wykazaniu prawa do takiego uposażenia, nie podlega potrąceniu z tego uposażenia odprawa, przyznana za inny czas, niż uposażenie emerytalne.

(Wyrok z 3 marca 1932 l. rej. 887 30).

Nr. 511 A.

Za specjalny tytuł prawny w rozumieniu art. 252 ust. 1 ustawy wodnej poz. 574/1928 Dz. Ust. może być na obszarze b. zaboru rosyjskiego uważany w odniesieniu do wód niespławnych także tytuł prywatno-prawny.

(Wyrok z 8 marca 1932 l. rej. 2068/30).

Nr. 512 A.

Nieważność, o której mowa w art. 101 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospo- z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust., musi być wyraźnie zastrzeżona w danym przepisie prawa przez zamieszczenie klauzuli o nieważności.

(Wyrok z 8 marca 1932 l. rej. 3823/30).

Nr. 515 A.

Przepis § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z 4 sierpnia 1926 poz. 555 Dz. Ust. nie pozbawia funkcjonarjusza, pełniącego służbę na terenie Rzeczypospolitej prawa do zwrotu szpitalnego leczenia żony na terenie Wolnego Miasta Gdańska, o ile została tam skierowana przez urzędowego lekarza.

(Wyrok z 10 marca 1932 l. rej. 1645/30).

Nr. 516 A.

Władza odwoławcza może na zasadzie art. 94 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust przy decyzji, zatwierdzającej rozstrzygnięcie niższej instancji, powołać się na motywy tego rozstrzygnięcia, jeżeli odwołanie bądź nie zawiera żadnego zarzutu, bądź zawiera tylko te zarzuty, z któremi strona wystąpiła już wobec pierwszej instancji i w jej orzeczeniu znalazła na nie umotywowaną odpowiedź.

(Wyrok z 11 marca 1932 l. rej. 5379/31).

Nr. 517 A.

Przewidywane w preliminarzu budżetowym związku komunalnego kredyty na budowę dróg i mostów należą, w rozumieniu postanowień, objętych § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne z 17 czerwca 1924 poz. 522 Dz. Ust. do wydatków nadzwyczajnych.

(Wyrok z 14 marca 1932 l. rej. 3691/29).

Nr. 522 A.

Do urzędnika, który, wobec wygaśnięcia z dniem 31 marca 1929 r. mocy obowiązującej art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust., uzyskał stabilizację, ma zastosowanie art. 11 tej ustawy, dający mu prawo do zajmowania stanowiska tylko tej kategorji, która odpowiada posiadanemu przez niego wykształceniu.

(Wyrok z 19 marca 1932 l. rej. 6872/29),

Nr. 523 A.

Nieprawidłowości w określonych § 75 regulaminu wyborczego dla gmin wyznaniowych żydowskich czynnościach przygotowawczych do wyboru przewodniczącego nowoobranego zarządu czy rady gminy wyznaniowej nie powodują same

przez się nieważności przeprowadzonego po myśli § 76 powołanego regulaminu wyboru, jeśli nie mogły mieć wpływu na jego wynik.

(Wyrok z 21 marca 1932 l. rej. 1519/29).

Nr. 526 A.

Przepis art. 85 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem (poz. 341/1928 Dz. Ust.), dotyczący formy i treści odwołań od decyzji władz administracyjnych, nie może być stosowany w drodze analogji do sprzeciwów, przysługujących wyborcom przeciw ważności wyborów do rady miejskiej w b. dzielnicy pruskiej na zasadzie § 27 ordynacji miejskiej z 30 maja 1853 (Zb. ust. pr. str. 261) w brzmieniu rozporządzenia Ministra b. dzielnicy Pruskiej z 12 sierpnia 1921 poz. 490 Dz. Ust.

(Wyrok z 1 kwietnia 1932 l. rej. 2020/30).

Nr. 528 A.

Prawo przeglądania akt administracyjnych, ustanowione w art. 14 ust. 2 rozporządzenia o postępowaniu administracyjnem (poz. 341/1928 Dz. Ust.), służy tylko osobie, która w jakiejś konkretnej sprawie, toczącej się w postępowaniu administracyjnem, bierze faktycznie udział na podstawie roszczenia prawnego lub prawnie chronionego interesu.

(Wyrok z 1 kwietnia 1932 l. rej. 5705/30).

Nr. 529 A.

Przewidziany w art. 46 ust. 2 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 11 sierpnia 1923 poz. 747 Dz. Ust. w brzmieniu art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 poz. 335 Dz. Ust. termin 2-miesięczny dla zawiadomienia podatnika o wysokości i terminach płatności (art. 54) wszystkich samoistnych danin komunalnych, wymierzanych w stosunku rocznym, ma charakter terminu porządkowego i jest bez wpływu na obowiązek podatkowy.

(Wyrok z 1 kwietnia 1923 l. rej. 6318/30).

Nr. 530 A.

Jest naruszeniem art. 3 ustawy o N. T. A. poz. 400/26 Dz. Ust., jeżeli władza, w razie uchylenia przez N. T. A. orzeczenia z powodu wadliwego postępowania wyrokiem, uznającym uchylone orzeczenie za merytoryczne, w nowem orzeczeniu odmówiła rozpatrzenia odwołania z przyczyn formalnych, w poprzedniem postępowaniu nie podniesionych.

(Wyrok z 2 kwietnia 1932 l. rej. 5414/30).

Nr. 535 A.

Pas graniczny, określony w art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 23 grudnia 1927 poz. 996 Dz. Ust., obejmuje gminy, znajdujące się poza obrębem powiatu granicznego, a leżące w całości lub w części w odległości nie większej, niż 30 klm. od linji granicznej, także w tym razie, gdy dana gmina stanowi odrębny powiat miejski.

(Wyrok z 15 kwietnia 1932 l. rej. 10662/31).

Nr. 536 A.

1) W sprawach, dotyczących zakazu wykonywania rzemiosła (art. 147 prawa przemysłowego poz. 468/27 Dz. Ust.), na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego niema zastosowania postępowanie sporno-administracyjne.

2) Przepis art. 196 ust. 2 prawa przemysłowego, o ile on przekazuje wojewódzkim sądom administracyjnym rozstrzyganie pewnych spraw w postępowaniu uchwałowem, został uchylony art. 95, 96 i 127 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 poz. 86 Dz. Ust.

(Wyrok z 19 kwietnia 1932 l. rej. 6857/31).

Nr. 537 A.

Władza nadzorcza nie jest pozbawiona przysługującego jej w myśl art. 101 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o postępowaniu administracyjnem z 22 marca 1928 poz. 341 Dz. Ust. uprawnienia do uchylenia w trybie nadzoru wydanej bez jakiejkolwiek podstawy prawnej decyzji jedynie z powodu, iż o tej decyzji powzięła wiadomość przy sposobności wniesienia przez stronę odwołania.

(Wyrok z 23 kwietnia 1932 l. rej. 4523/30).

Nr. 540 A.

1) Artykuł 56 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 11 sierpnia 1923 poz. 747 Dz. Ust., dotyczący pobierania kar za zwłokę przy daninach komunalnych, nie ma zastosowania do takich kosztów leczenia i pielęgnowania umysłowo chorych i t. d. w specjalnych zakładach krajowych w b. dzielnicy pruskiej, do których zwrotu obowiązany jest według § 31a ustawy pruskiej z 11 lipca 1891 (Zb. Ust. pr. str. 300) miejscowy związek dla wspierania ubogich na rzecz krajowego (wojewódzkiego) związku dla wspierania ubogich.

2) Skutki zawisłości sporu w postępowaniu sporno-administracyjnem, do których należy także zwłoka w świadczeniu pieniężnem, biegną od dnia doręczenia skargi stronie pozwanej, a to w analogicznem zastosowaniu § 291 niem. kod. cywilnego w związku z §§ 253 i 263 procedury cywilnej z r. 1877.

(Wyrok z 4 maja 1932 l. rej. 7747/30).

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

116.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 16 maja 1933 r.
w sprawie kursu specjalnego dla komendantów posterunków Policji Państwowej.

Na podstawie art. 44 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27), zarządzam utworzenie przy Śledczej szkole fachowej dla szeregowych w Warszawie w terminie do dnia 30 czerwca 1933 r. $2^1/_2$-miesięcznego kursu specjalnego dla komendandantów posterunków Policji Państwowej.

Kurs liczyć będzie do 100 uczniów.

Program kursu w załączniku.

Uczniowie, którzy ukończą kurs z wynikiem dodatnim, otrzymują odpowiednie zaświadczenia.

Wyznaczenie fachowo-naukowego kierownictwa kursu oraz jego personelu, wyznaczenie kandydatów na kurs, określenie sposobu oceny postępów w nauce, ustalenie wzoru zaświadczenia, jak również wydanie innych potrzebnych zarządzeń — powierzam Komendantowi Głównemu Policji Państwowej.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Bronisław Pieracki.*

Załącznik do zarządzenia Min. Spr. Wewn. z dnia 16.V.1933 r.

PROGRAM
kursu specjalnego dla komendantów posterunków Policji Państwowej.

		Ilość godzin na jedną kompanję
	Grupa I.	
1.	Kodeks Karny	30
2.	Kodeks Postępowania Karnego	30
3.	Przepisy administracyjne łącznie z prawem o wykroczeniach i postępowaniem karno-administracyjnem	50
4.	Instrukcja służbowa i przepisy biurowe	48
5.	Służba śledcza (taktyka i technika kryminalna oraz krytyka zeznań)	140
6.	Stronnictwa polityczne (legalne, nielegalne) i ruch narodowościowy	40
7.	Nauka o broni i wyszkolenie strzeleckie	25
8.	Terenoznawstwo	15
9.	Musztra	15
10.	Chwyty policyjne	5
	Grupa II.	
11.	Mobilizacja	15
12.	Obrona przeciwgazowa	15
13.	Obrona przeciwlotnicza	10

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

117.

Okólnik Nr. 50.
z dnia 12 maja 1933 r.

(SF. 63/2/7) o opłacaniu na rzecz Funduszu Pracy przez przedsiębiorstwa komunalne opłaty w wysokości 1% zarobków, wypłacanych pracownikom.

Do
P. P. Wojewodów.

Według ustępu 4 art. 15 ustawy z dnia 16.III 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) pracodawcy, zatrudniający pracowników, pobierających uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę, uiszczają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1% zarobków, uposażeń i wynagrodzeń, wypłacanych tymże pracownikom. Przepis ten nie dotyczy Skarbu Państwa oraz związków komunalnych, z tem jednak zastrzeżeniem, iż poszczególne przedsiębiorstwa związków komunalnych uiszczają przewidzianą opłatę w wysokości 1% zarobków, wypłacanych pracownikom, o ile obroty tych przedsiębiorstw nie wchodzą w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych.

W związku z powyższym przepisem jeden z P. P. Wojewodów wyjaśnił zarządom związków komunalnych na podległym mu obszarze, że preliminowanie w budżecie administracyjnym czystego zysku z przedsiębiorstwa nie zwalnia związku komunalnego od obowiązku uiszczania opłaty w wysokości 1% wypłacanych pracownikom tego przedsiębiorstwa zarobków.

Ponieważ wyjaśnienie powyższe, niezupełnie zgodne z treścią przytoczonego we wstępie przepisu, jest dowodem, iż na temat ten powstają w praktyce wątpliwości, przeto dla usunięcia tych wątpliwości Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, co następuje:

W myśl przytoczonego wyżej przepisu przedsiębiorstwa komunalne opłacają omawianą opłatę — „o ile obroty tych przedsiębiorstw nie wchodzą w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych". Odpowiedzi na pytanie, czy, względnie jakie przedsiębiorstwa komunalne wchodzą w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych, szukać należy, oczywi-

ście, w instrukcji budżetowej dla związków komunalnych, zawartej w rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 6 XII 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 71). Otóż, według ustępu pierwszego § 2 wymienionego rozporządzenia — „budżet związku komunalnego powinien obejmować wszystkie wydatki, wynikające z działalności tego związku zarówno we własnym, jak i w poruczonym zakresie oraz wszystkie dochody własne zarówno prywatne, jak i publiczno-prawne". Stosownie zaś do § 4 „Budżet związku komunalnego składa się z budżetu administracyjnego oraz budżetów szpitali, zakładów opiekuńczych, teatrów i budżetow przedsiębiorstw komunalnych. Budżet administracyjny obejmuje budżety szpitali, zakładów opiekunczych, teatrów i przedsiębiorstw komunalnych netto (nadwyżki lub dopłaty). Pozatem wszystkie budżety zawierają dochody i wydatki brutto". Co należy uważać za przedsiębiorstwa komunalne, określa § 5.

Z powyższych przepisów wynika, że budżetem związku komunalnego powinny być objęte budżety wszystkich przedsiębiorstw komunalnych, które nie są wydzielone z administracji związku komunalnego; nie są tym budżetem (ogólnym) objęte względnie nie wchodzą w jego skład budżety (obroty) jedynie tych przedsiębiorstw komunalnych, które mają odrębną osobowość prawną, a tem samem wyłączone są z administracji związku komunalnego. Tych właśnie przedsiębiorstw dotyczy przytoczony we wstępie przepis ustępu 4 art. 15 ustawy o Funduszu Pracy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o podanie powyższego do wiadomości zarządom związków komunalnych na podległym Panom obszarze.

Okólnik niniejszy jest dalszym ciągiem wyjaśnień przepisów ustawy o Funduszu Pracy, zawartych w okólniku z dnia 19.IV r. b. Nr. 40.

VII.

Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

118.

Pismo Nr. GB. 49/15

z dnia 11 maja 1933 r.

o popieraniu finansowem prac Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązujac do zarządzenia z dnia 22 maja 1928 r. Nr. OB. 932/28 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. tom II str. 839, poz. 2) Ministerstwo przypomina o konieczności stosowania się do powyższego zarządzenia.

W warunkach przetargowych na dostawy należy na przyszłość umieszczać klauzulę treści następującej:

„Firma składająca ofertę winna poza tem złożyć zaświadczenie o popieraniu prac Polskiego Komitetu Normalizacyjnego (adres Komitetu: Warszawa, Elektoralna 2), o ile życzy sobie otrzymać pierwszeństwo przy równych ofertach przy przetargu na niniejszą dostawę".

119.

Pismo Nr. SB. 18/1/6

z dnia 11 maja 1933 r.

o opłacie stemplowej od świadectw, stwierdzających uprawnienia do kierowania robotami budowlanemi.

Do

P. P. Wojewodów (oprócz śląskiego).

Ministerstwo Skarbu w wykładni Nr. 49, ogłoszonej w N-rze 13 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z r. 1927, ustaliło tezę następującą: „Za koncesję w rozumieniu punktu 5 art. 156 ustawy o opłatach stemplowych uważać należy te zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, których udzielenie zależy od swobodnego uznania właściwego urzędu państwowego, które więc w swej istocie są koncesjami bez względu na to, jak są nazwane w odnośnych przepisach prawnych. Przeciwieństwem koncesyj są te zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, które muszą być udzielone w ramie istnienia przepisanych warunków".

Zgodnie z powyższą wykładnią od świadectw, wydawanych na podstawie art. 361, 362, 363, 364, 369, 370 i 371 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) należy pobierać następujące opłaty stemplowe:

1) od osób które wykażą się kwalifikacjami w art. 361, 362, 363, 364 lub 369 prawa budowlanego i co do których nie istnieją przeszkody wymienione w art. 366 prawa budowlanego—w wysokości 5 złotych zgodnie z art. 154 ustawy o opłatach stemplowych, ponieważ osobom tym muszą być wydane świadectwa, określone powołanemi artykułami, gdy zachodzą wymienione w tych artykułach warunki;

2) w wypadkach wydawania uprawnień, przewidzianych w art. 370 i 371 prawa budowlanego—w wysokości 40 zł. w myśl punktu 5 art. 156 tejże ustawy gdyż nadanie odnośnych uprawnień na podstawie tych artykułów zależy od uznania władzy.

O powyższem podaje się do wiadomości i zastosowania się.

120.

Pismo Nr. GB. 31/36

z dnia 16 maja 1933 r.

o zaopatrywaniu się władz i urzędów państwowych w skarbowe blankiety nadawcze.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Pol. Państw., Dyrektora Głównego Urzędu Stat.. Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejsz. w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 10 maja 1933 r. L. D. III 7747/6 zarządziło, co następuje:

W związku ze skasowaniem od nowego okresu budżetowego 1933/34 r. druków „deklaracji płatniczej" i „pokwitowania kasowego" obowiązuje obecnie używanie skarbowych blankietów nadawczych przy wszelkich wpłatach na rachunek Skarbu Państwa, uskuteczniamych zarówno bezpośrednio w kasach urzędów skarbowych, jak i za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

Ministerstwo Skarbu zarządziło ostatnio nakład skarbowych blankietów nowego typu — wzór Nr. 785 Min. Sk. (P. K. O. Nr. 105/Sk.). Poczynając od dnia 1 maja b r. wpłaty za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności mogą być uskuteczniane wyłącznie przy pomocy skarbowych blankietów nadawczych nowego wzoru, natomiast przy wpłatach, wnoszonych bezpośrednio do kas urzędów skarbowych, mogą być nadal używane skarbowe blankiety nadawcze starego wzoru (Nr. 105/Sk.), lecz jedynie do czasu i dla wyczerpania posiadanych zapasów.

Skarbowe blankiety nadawcze wydawane są bezpłatnie przez wszystkie urzędy pocztowe oddziały P. K. O. i kasy urzędów skarbowych każdej osobie wpłacającej jakąkolwiek należność na rachunek Skarbu Państwa. Władze i urzędy państwowe, którym potrzebne jest w związku z ich czynnościami rachunkowo - kasowemi posiadanie pewnego zapasu skarbowych blankietów nadawczych, zaopatrują się w te blankiety również *bezpłatnie w najbliższej kasie urzędu skarbowego na podstawie pisemnych zamówień.* W sprawie tej Ministerstwo Skarbu wydaje podwładnym organom stosowne zarządzenie.

Jednocześnie nadmienia się, że sposób posługiwania się oraz nakładu blankietów nadawczych odrębnych wzorów, wprowadzonych dla użytku niektórych władz i instytucyj państwowych osobnemi przepisami względnie zarządzeniami, nie ulega żadnym zmianom; blankiety te będą nadal używane przy specjalnego rodzaju wpłatach, dla których zostały ustanowione, przyczem nakład ich zarządzają właściwe władze (instytucje) państwowe, jak dotychczas, we własnym zakresie i na własny koszt.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania.

121.

Pismo Nr. Wojsk. E. 4/1/1

z dnia 18 maja 1933 r.

o zakazie umieszczania w wojskowych dokumentach osobistych adnotacji o zawieraniu małżeństw.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wojskowych komunikuje, że niektóre urzędy stanu cywilnego — w dalszym ciągu — umieszczają w wojskowych dokumentach osobistych podoficerów i szeregowych rezerwy (posp. rusz.) wpisy o zawarciu związku małżeńskiego przez wymienione osoby.

Ponieważ w kwestji tej wydane już zostało zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8.IV 1930 r. Nr. Wojsk. 665/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 640) przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych raz jeszcze prosi o wyjaśnienie urzędnikom stanu cywilnego, że w celu utrzymania właściwego charakteru wojskowych dokumentów osobistych, w dokumentach tych *nie* należy uskuteczniać żadnych adnotacyj, czy też wpisów, dotyczących zawarcia związków małżeńskich podoficerów i szeregowych rezerwy bądź też pospolitego ruszenia.

122.

Pismo Nr. SF. 35/7/618

z dnia 18 maja 1933 r.

w sprawie kont czekowych związków komunalnych w P. K. O.

Do

P. P. Wojewodów we Lwowie, Stanisławowie i Tarnopolu.

Departament Techniczny P. K. O. zawiadomił Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że dla ułatwienia mieszkańcom m. Lwowa i województw południowo-wschodnich korzystania z agend P. K. O., rozszerzono z dniem 15 stycznia b. r. zakres działania lwowskiego Oddziału P. K. O. (ul. 3-go Maja Nr. 9), który obecnie wykonuje w pełnym zakresie wszystkie czynności w dziale obrotu czekowego, oszczędnościowego i t. d. analogicznie jak Oddziały P. K. O. w Krakowie Katowicach i Poznaniu.

Ponieważ obecnie mieszkańcy województw południowo - wschodnich mogą bardzo szybko i łatwo załatwiać operacje czekowe, oszczędnościowe i t.d. za pośrednictwem Oddziału P. K. O.

we Lwowie, przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z wnioskiem P. K. O. prosi o wydanie zarządzenia gminom oraz powiatowym związkom komunalnym, by we własnym interesie otwierały konta czekowe w Oddziale P. K. O. Lwów, względnie przeniosły do Lwowa posiadane już konta czekowe w Centrali P. K. O. w Warszawie względnie innych Oddziałach.

O wszelkich zmianach w kontach czekowych winny zainteresowane związki komunalne zawiadamiać bezpośrednio Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

123.

Pismo Nr. Pers. 901/34

z dnia 19 maja 1933 r.

o wykonaniu ust. 2 art. 8 ustawy z dn. 14 marca 1933 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich kas emerytalnych i przezorności.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 9 maja 1933 r. Nr. D. I. 512/L/33 E zakomunikowało co następuje:

W Nr. 21 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 29 marca r. b. pod pozycją 146 ogłoszona została ustawa z dnia 14 marca 1933 r. o likwidacji mienia byłych rosyjskich kas emerytalnych i przezorności.

Art. 8 ustęp 2 tej ustawy postanawia, iż Skarb Państwa przejmuje należności z tytułu niewypłaconych wkładów emerytalnych, złożonych w powyższych kasach, które to należności przysługują osobom, mającym prawo do zaopatrzenia emerytalnego z funduszów Skarbu Państwa, a to w myśl przepisów art. 84 ustawy emerytalnej, zgodnie z któremi wspomniani uczestnicy kas zrzekli się na rzecz Skarbu Państwa praw swych, wypływających z udziału w rzeczonych kasach.

W myśl art. 5 powołanej na wstępie ustawy z dnia 14 marca 1933 r. z chwilą ukonstytuowania się Komisji Likwidacyjnej do spraw byłych rosyjskich kas emerytalnych i powzięcia przez nią uchwał o przystąpieniu do likwidacji mienia poszczególnych kas, będzie ogłoszony trzymiesięczny termin, w ciągu którego winny być zgłoszone roszczenia z tytułu uczestnictwa we wspomnianych kasach.

Likwidacji podlegają obecnie fundusze następujących kas:

1) kas emerytalnych i przezorności byłej kolei Warszawsko-Wiedeńskiej;

2) kasy emerytalnej pracowników rosyjskich kolei państwowych;

3) utworzonych na mocy ustawy z dnia 30 maja 1888 r. kolejowych kas emerytalnych i przezorności;

4) kasy emerytalnej nauczycieli i nauczycielek ludowych;

5) kasy emerytalnej pracowników z wolnego najmu skarbowej sprzedaży trunków.

Komunikując o powyższem, Ministerstwo zwraca uwagę na konieczność dostarczenia Komisji Likwidacyjnej do spraw byłych rosyjskich kas emerytalnych (Warszawa, Rymarska Nr. 5) w przepisanym terminie danych co do wysokości roszczeń odstąpionych na rzecz Skarbu Państwa przez b. uczestników wyżej wspomnianych kas, którzy pozostają w służbie państwowej Ministerstwa oraz podległych mu władz, urzędów, instytucyj i t. p.

Wobec krótkiego terminu i trudności połączonych z przejrzeniem wszystkich aktów osobowych, Ministerstwo ze swej strony uważałoby za wskazane jak najrychlejsze zebranie potrzebnych danych w drodze wezwania okólnikiem wszystkich podległych pracowników państwowych — byłych uczestników powyższych kas — do udzielenia informacyj i złożenia dowodów dotyczących ich wkładów i następnie sprawdzenie tych danych według akt osobowych tych pracowników.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o ustalenie o ile możności w terminie do dnia 1 czerwca 1933 r., w sposób uznany przez Panów za najodpowiedniejszy.

1) którzy z pośród podwładnych Panom funkcjonarjuszów państwowych (mianowanych na stałe, prowizorycznych i kontraktowych) pozostawili wkłady emerytalne w tych wymienionych w piśmie Ministerstwa Skarbu rosyjskich kasach emerytalnych, których mienie podlega likwidacji;

2) w których mianowicie kasach je pozostawili i

3) jakiej wysokości są te wkłady.

Wskazówki co do trybu zgłaszania roszczeń do Komisji Likwidacyjnej do spraw byłych rosyjskich kas emerytalnych tudzież co do dowodów, podlegających przedstawieniu przy zgłaszaniu tych roszczeń — zostaną udzielone osobom pismem.

124

Pismo Nr. SS. 42/53/1

z dnia 20 maja 1933 r.

o ulgach w podatku dochodowym w związku z nowowzniesionemi budowlami.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powiadamia, że niżej umieszczone pismo okólne Ministerstwa Skarbu z dnia 27.IV 1933 r. L. D. III 6546/6/33 w związku z okólnikiem tegoż Ministerstwa z dn. 26 III 1932 r., podanym do wiadomości Panów Wojewodów przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem okólnem z dnia 4.IV 1932 L. OB. 13/1/2 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 6, poz. 75), ma zastosowanie do związków samorządowych. Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o zaznajomienie z treścią powołanego wyżej pisma Ministerstwa Skarbu Zarządów związków samorządowych na terenie województwa.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III 6546/6/33
Warszawa,
dnia 27 kwietnia 1933 r.

Ulgi w podatku dochodowym w związku z nowowzniesionemi budowlami, na pismo z dnia 10/4 1933 r. Nr. F. R. II/17/10.

Do

Ministerstwa Komunikacji w/m.

Ministerstwo Skarbu zgadza się, aby Dyrekcje Kolei Państwowych dokonywały zwrotu podatku dochodowego w związku z nowowzniesionemi budowlami — na podstawie orzeczeń właściwych organów skarbowych z sum, potrąconych z uposażeń pracowników kolejowych tytułem podatku dochodowego i wskutek tego, aby Dyrekcje odprowadzały do właściwych kas urzędów skarbowych sumy netto tego podatku po uwzględnieniu dokonanych potrąceń, które należy uwidaczniać we właściwych wyciągach z list płacy, przesyłanych kasom urzędów skarbowych.

Dyrektor Departamentu
(—) Nowak.

VIII.
Nowe książki i czasopisma.

B. Interesujące administrację Spraw Wewnętrznych.

125.

„Medycyna sądowa na podstawie nowego ustawodawstwa polskiego"—prof. dr. Leon Wachholz.

Nakładem Gebethnera i Wolffa w Warszawie ukazało się IV wydanie gruntownie przerobione pracy prof. d-ra Leona Wachholza, dyrektora zakładu medycyny sądowej Uniwersytetu Jagiellońskiego p. t. „Medycyna sądowa na podstawie nowego ustawodawstwa polskiego".

Obszerna ta praca (456 stron), opatrzona 42 rycinami wyczerpująco porusza zagadnienia, będące przedmiotem zainteresowania medycyny sądowej, a nawiązując do nowego ustawodawstwa karnego i zawartych w niem stanów faktycznych i kwalifikacyj czynów przestępnych, staje się niezbędnym źródłem i podręcznikiem dla lekarzy, zobowiązanych z urzędu do uskuteczniania obdukcyj, sekcyj lub ekspertyz sądowych i bardzo pożytecznem dla organów bezpieczeństwa, do których należy wykrywanie i kwalifikowanie naruszeń postanowień karnych.

Obficie podana w tekście literatura, dotycząca przedmiotu umożliwia, w miarę potrzeby, gruntowne zaznajomienie się z poszczególnemi działami medycyny sądowej.

Cena książki wynosi: w broszurze — 12 zł. 80 gr., w oprawie płóciennej—15 zł. 80 gr.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Tłomackie 11.